

Et hvileløs Sind har faaet Fred

Nogle Mindeord om Johannes
Petersen, Overvindinge

Mens høstvinden sang sin Salme
over de nøgne Stubmarker, og
Træernes Løv i Ydmyghed af-
ventede Forkrænkkelighedens Dom,
gik Johannes Petersen bort fra en
Verden saa rig paa Løfter og dog
saa modvillig til at give ham Gro-
plads for det Væld af Evner, han
besad.

Den ubarmhjertige Sygdom,
som han helt fra sin Ungdom hav-
de maattet kæmpe med, fældede
ham midt i Livets Foraar, uden at
det blev ham forundt at øve en
Gerning, som hans evner og indre
Trang berettigede ham til.

Ensom gik han gennem sin
Ungdoms kvalfulde Dage med
store idealers glød brændende i
Sindet. Uforstaaet af de mange,
men uden Bitterhed bar han Syg-
dommens tunge Byrde, stadig
værnende om Haabets blafrende
Flamme: hans Tid maatte vel
komme engang . . .

Det skulde ikke saa være, og
der spørges hvorfor? Selv gran-
skede han Kierkegaard, Nietzsche
og andre store Tænkere for at
finde en Løsning paa alle de
Spørgsmål, der dyngede sig op
for ham, men uden at finde Svar
stod han overfor det samme store
Hvorfor, som vi, der kendte ham,
i dag finder mere ubesvaret, end
nogensinde. Vi vil altid mindes
hans retsindighed, hans hjemløse
Idealisme og hans Kamp for at
overvinde den Naadesløse Sygdom,
der stængede for Fremtiden, han
drømte om, og med Smerte læser
vi hans efterladte Digt:

Hvornaar?

*Hvorfor sidder jeg saa ensom,
mens Livet gaar forbi?
Kan min Stemme ikke bruges i
Livets melodi?
Skal jeg altid være ensom,
ubrugelig og forladt?
Skal jeg stadig skrive Digte i
Ensomhedens nat?*

*Hvornaar skal Strømmen vende i
dette valne liv?
Hvornaar bli'r jeg en Stemme, til
hvem der raabes: Skriv.
Jeg længes mod at vide:
i Processen har jeg del,
sætte Penne til Papiret,
gøre Verden god og hel.*

*Jeg vil saa gerne skrive
om en Tanke ny og ren,
en Tanke, som kan hjælpe,
saa Verden bliver én,
saa Sindene kan blomstre
i Farverigdom, Fred,
saa Jorden bliver Menneskets
- fra os – i evighed.*

Nu fandt hans hvileløse Sind
den Fred, han higede efter, og med
Vemod ærer vi hans Minde.

Axel Jacobsen